

Pantet, thi den vedkommende Paragraph i Lovforslaget giver jo Pantecreditor Ret til at nedlægge Forbud imod, at Laantageren træder ud af Selskabet. Naar han vil gjøre det, saa kan Branddirecteuren skrive til Pantecreditor og spørge: er det Din Villie, at denne Mand maa træde ud af Foreningen? Saa svarer Pantecreditor derpaa, og naar han svarer Ret, saa er Forbudet tilstede, og Creditor kan sidde uden at røre sig det Mindste, naar kun Selskabets Bestyrer gjør sin Pligt, som det sig bør, og ikke forlader sig paa en Lovgivning, men arbejder ved Selskabets egne Kræfter. Feilen er, at vi ikke lægge Mærke til, at vi skulle bringe Foreningen til at arbejde med sine egne Kræfter og forsvare sig ved sine egne Midler, som ere store nok, men vi ville have, at Lovgivningen skal forsvare den ligeoverfor dens Concurrenter, som saa blive satte i den Umulighed, kan man sige, at komme nogen Vel. Det er ganske det Samme som at sige: Gud bevares, Enhver kan bevæge sig frit, Enhver kan bruge sine Kræfter, som han bedst kan, og dernæst at binde dem Alle om Armene og sige: See nu, hvad Du kan gjøre med dine Hænder! Det er det, som ligger i hele denne Lov, og den Lov vil man give Bestand, og man vil ikke engang lade komme en eneste Løddel ind i den, som tydelig viser, at man virkelig alvorligt har i Sinde at gjøre det muligt at holde den i Ake ved de private Foreninger. Er det Justitsministeren, som har taget Initiativet i denne Sag? Havde denne Brandforsikring bevæget sig saa at sige en Fodsbred, naar vi ikke havde sat den Stolen for Døren, og er det ikke de Medlemmer af Thinget, som der nu, saafat sige, kastes Skygge

paa for deres Bevægelser, som have skaffet Forsikringen alle disse Herligheder? Det er at have en kort Hukommelse og en ikke ringe Taknemmelighed.

Det kan gjerne være, at denne Lov kan komme ud, uden at dette Forslag vedtages, men den skal da staae som et Vidnesbyrd om, at selv Lovens første Repræsentant i Landet, Justitsministeren, har, da han kom frem med denne Lov og bragte den tilende, kunnet glemme, at han var Bestyrer af en privat Forening, ikke har ladet det staae paa sin Dør, da han gif herhen, og alene været her som Justitsminister, som en Saadan, der søger at frie Lovgivningen for alt det Brange, der ligger i at beskytte de private Interesser, selv om de ere tilstede i stort Antal, og lade Enhver gaae sin egen frie Vel og paa sin egen Boldgade. Det ærede Thing vil nok i sin Tid fortryde, at det er gaaet ind i dette Fællesskab med et privat Institut; thi det Samme vil hvert Dieblit blive forlangt af det. Der vil maaskee ikke være det Laug i Landet, som ikke vil forlange at staae i et Slags laugsbundet Fællesskab med et eller andet Ministerium om en eller anden Ting og have en vis halvt controlleret Kasseforvaltning. Vi skulle vel lægge Mærke til, at vi skulle fjerne al den Kasseforvaltning, som ikke er under den offentlige Control, fra vore Ministre, vi skulle ikke have Ministre, som ved deres Stilling som saadanne blive nødte og tvungne til at være Forvaltere af Kasser, der ikke ere under offentlig Control; thi ellers kastes der Skygge paa deres Stilling og tilsidst ogsaa paa deres Charakter.